

Țefania - Comentarii Jean Koechlin

Țefania (sau Sofonie) a profețit în timpul împărăției credinciosului Iosia. Pentru ce atunci cartea sa este atât de severă? Pentru că poporul urmează numai prin constrângere exemplul bun al împăratului său (2 Cronici 34.33). O aceeași condamnare îi amenință: 1. pe închinătorii la idoli; 2. pe cei cu inima împărțită, care încearcă în același timp să slujească și Domnului și lui Malcam (sau Moloh); 3. pe cei care în mod voit se întorc de la a-L urma pe Domnul; 4. în sfârșit, pe mulțimile indifferente care nu-L caută pe Domnul, nici nu se interesează deloc de El (v. 4-6). Aceleași categorii de oameni există și astăzi și ei aleargă împreună spre aceeași judecată. Pentru că, dacă aceste profeții au avut în trecut o împlinire parțială, să nu uităm că această zi înspăimântătoare, „ziua cea mare a Domnului”, este încă în viitor! Ea este evocată de mai bine de două mii cinci sute de ani prin profeți și este confirmată de Domnul Isus în evanghelii și, de asemenea, de apostoli în epistole. Apropiată încă de pe vremea lui Țefania, cu cât mai mult este ea acum gata să sosească! (v. 14). Să ne amintim, așadar, de aceste cuvinte „vorbite mai înainte prin sfinții proroci și de porunca Domnului și Mântuitorului, prin apostoli”! Și să avem grijă să nu uităm „promisiunea venirii Lui” (2 Petru 3.2-4)!

Aceste profeții tratând judecata viitoare a celor răi ar putea părea, pentru copiii lui Dumnezeu, de un interes secundar, de vreme ce evenimentul pe care îl așteaptă ei este nu criza finală despre care se vorbește aici, ci venirea Domnului pentru a-Și răpi Biserica (1 Tesaloniceni 5.4,9). Anunțul acestei drepte răsplătiri a răului însă trebuie să ne deschidă în așa fel ochii asupra caracterului lumii, încât să ne despărțim de ea într-un mod cât mai radical (2 Petru 3.10-12). Nevăzându-L pe Dumnezeu pedepsind răutatea oamenilor în prezent, așa cum o merită, am putea uita câtă oroare are Dumnezeu de ea, însă pasaje ca acestea ne ajută să ne amintim de acest fapt. Deviza cetății Ninive, în aroganța și în egoismul ei nebun, este: „Eu și niciuna în afară de mine” (v. 15); la fel și cea a Babilonului (Isaia 47.8). Dar să ascultăm cu atenție dacă nu cumva uneori acesta este deopotrivă și murmurul inimii noastre. În contrast, versetul 3 ni-i prezintă pe „cei blânzi”, pe cei pe care Domnul îi numește fericiți și care seamănă cu El (Matei 5.5; 11.29). Este vorba, din punct de vedere profetic, despre viitoarea rămășiță a iudeilor (v. 9b; cap. 3.13), invitată să-L caute pe Domnul pentru a fi pusă la adăpost în ziua mâniei Lui. Numele Țefania semnifică, de altfel, „cel pe care Domnul (Iah) îl ascunde sau îl protejează”.

După ce va fi pedepsit națiunile, mâna Domnului se va întinde asupra Ierusalimului, cetatea răzvrătită, coruptă, care asuprește! Este trist că cele patru reproșuri care urmează în versetul 2 ar putea fi adresate chiar copiilor lui Dumnezeu, când ei neglijează fie Cuvântul – „n-a ascultat glasul, n-a primit corectarea” – fie rugăciunea: „nu s-a încrezut în Domnul, nu s-a apropiat de Dumnezeul ei”. Atunci se va împlini Cuvântul Domnului Isus: „unul este luat și altul este lăsat” (Matei 24.40). Răzvrățiții, orgolioșii, aroganții vor fi luați (v. 11) și Domnul va lăsa să viețuiască pe pământ un popor smerit și sărac, care-și pune încrederea numai în El (v. 12). Ce bucurie pentru această rămășiță (v. 14), însă ce bucurie cu atât mai mare pentru Domnul, ale Căruia afecțiuni vor fi satisfăcute! „Va tăcea (sau Se va odihni) în dragostea Lui” (v. 17). Acest verset 17 se aplică Împărăției lui Hristos, însă nu deșteaptă el încă de acum un ecou în inima fiecărui răscumpărat? Să ne gândim la fericirea Lui! El, Cel care a plâns pe pământ, cunoaște deja o bucurie deplină (Psalmul 126.6) și neștirbită și, drag prieten credincios, „El Se va bucura de tine”. După cumplita „muncă a sufletului Lui”, El Se va bucura etern – și ai Săi cu El – de odihna desăvârșită a dragostei (v. 17; Ieremia 32.41).